

като много ученъ, толкова проглежда и желанието му да постави императорския делегатъ въ такова положение, което да направи мисията му мъчно изпълнима, или поне да постави въпроса за пленниците така, че разрешението му да зависи напълно отъ него самия: отъ една страна Симеонъ предлага, щото императорътъ-астрологъ да познае по движението на небеснитъ свѣтила, дали пленниците ще бждатъ отпуснати, или задържани отъ него — нѣщо не изпълнимо за Льва Магистра въ дадения моментъ, тъй като се е намиралъ подъ арестъ, а отъ друга пъкъ страна изисква отъ самия Льва да познае неговото вътрешно решение, като обещава да му предаде пленниците въ награда за предсказанието му. Това писмо дало поводъ да се заведе една преписка между Симеона и Льва Магистра, въ която последниятъ доказва, че Симеонъ нѣма да задържи пленниците, а ще ги отпусне съгласно съ предварителното си обещание; обаче Симеонъ казуистически изтъква, че Львъ помислилъ, какво той нѣма да отпусне пленниците, а ще ги задържи, и още въ третото си и последно писмо му пише: „Магистре Льве, не съмъ обещава да за пленниците; тебъ нищо не съмъ говорилъ. Нѣма да ги изпратя и най-вече, защото ти не позна бждещето точно!“ Напразно следъ това императорскиятъ делегатъ въ редъ писма се старае ту да показва тъкмо противното, като прибѣгва сѣщо къмъ казуистика, ту да въздействува върху религиозното чувство на Симеона, ту изтъква добритъ му душевни качества, ту си служи съ разни софизми и молби, ту най-сетне апелира къмъ челолюбие то му. Но Симеонъ не го удостоилъ нито веднажъ съ отговоръ и продължавалъ да го държи въ неизвестностъ, докато въ съюзъ съ печенезитъ се разправилъ съ маджаритъ. Презъ пролѣтътъ на 896 г., когато воинственитъ маджарски дружини предприели нѣкакъвъ грабителски походъ на западъ, българи и печенези нахлули въ Ателкузъ и произвели страшно клане надъ беззащитнитъ маджарски семейства, а мъжкото население принудили да търси спасение въ бѣгство. Колко сѣдбоносенъ билъ за маджаритъ тоя ударъ, се види отъ това, че, когато тѣхнитъ орди се върнали и намѣрили земята си опустошена и ограбена, тѣ не могли повече да останатъ въ Ателкузъ. Оттогава се почнало тѣхното преселение въ днешнитъ имъ живѣлища въ областта на сръдни Дунавъ и Тиса.

Следъ похода противъ маджаритъ Симеонъ се срещналъ въ кр. Мундрага съ императорския делегатъ и му обявилъ, че нѣма да сключи миръ, ако не получи всички пленници, т. е. българскитъ пленници, откарани въ предната година отъ маджаритъ и откупени отъ Льва VI. Предявяването на това условие отъ страна на Симеона поставило отново делегата въ стѣснено положение. За да може да продължи преговоритъ, Львъ Магистеръ съобщилъ за него въ Цариградъ, отгдето получилъ отговоръ, че императорътъ приема и това условие: българскитъ пленници били повърнати, но миръ не билъ сключенъ, защото българскиятъ князь търсилъ поводъ да възобнови войната съ цель да накаже византийцитъ за нанесения нему погромъ съ повдигането на маджаритъ противъ България. Подъ предлогъ, че не получилъ всички български пленници, Симеонъ презъ есента на 896 г. възобновилъ войната. Съ голѣма войска той потеглилъ въ посока право къмъ Цариградъ и, следъ като съвсемъ разбилъ ромеитъ въ боя при Българофигонъ (сег. Баба-Ески), принудилъ Льва VI да иска миръ, който билъ сключенъ при посрѣдството на Льва Магистра. Споредъ условията на тоя миръ, 1. дадена била отъ българитъ клетва, че „нѣма да предприематъ нищо вредно за ромеитъ“ — едно задължение, което намира обяснението си въ неочакванитъ нападения на българския господаръ както въ първата, тъй и въ втората войни, донесли на Византия такива голѣми вреди и загуби;